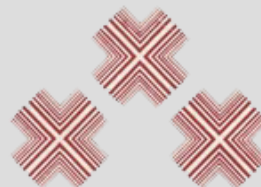

GAISMAS TAKA

*Rēzeknes - Aglonas diecēzes un Rēzeknes
Latgaliešu kultūras biedrības laikraksts*

Nr. 5 (84), 2014. Parastais liturģiskais laiks

Pāvests Francisks: „Ja mums nav cerības, mēs neesam kristieši.”

15. augusts – Vissvētākās Jaunavas Marijas uzņemšana debesīs

Konstitūcijas par Baznīcu noslēgumā Vatikāna II koncils sniedz mums brīnišķīgu meditāciju par Vissvētāko Jaunavu Mariju. Vēlos atgādināt tikai dažus vārdus no tā saistībā ar noslēpumu, ko mēs svinam šajā dienā: „Bezvainīgā Jaunava, pasargāta no jebkādas iedzimtā grēka ēnas, pēc savas dzīves virs zemes ar miesu un dvēseli tika uzņemta debesu godībā un tika Kunga paaugstināta kā visu lietu Karaliene.” (Nr. 59) Un pašā noslēgumā ir teikts: „Jēzus Māte godībā, kādu tā saņēma miesā un dvēselē debesīs, ir attēls un pirmsākums Baznīcai, kāda tā būs mūžībā. Līdzīgi tā staro virs zemes, līdz pienāks Kunga diena.” (Nr. 68) Šajā mūsu Mātes brīnišķajā attēlā, mēs varam saskatīt šīs dienas Svēto Rakstu lasījumu vēstījumu. Pievērsīsimies trijiem atslēgas vārdiem: cīņa, augšāmcelšanās un cerība.

Lasījumā no Atklāsmes grāmatas mēs dzirdējam par *cīņu* starp sievieti un pūķi. Sieviete reprezentē Baznīcu, kas no vienas puses ir pagodināta un uzvaroša, bet no otras joprojām svētceļojoša. Un Baznīca ir šāda: ja debesīs tā jau ir savā ziņā saistīta ar Kunga godību, tad vēstures gaitā tā joprojām piedzīvo pārbaudījumus un izaicinājumus, ko rada konflikts starp Dievu un ļauno – mūžīgo ienaidnieku. Un cīņā, ar ko ir jāstopas mācekļiem – ikvienam Jēzus māceklim, ieskaitot arī mūs, – Marija nepamet viņus vienus, Kristus un Baznīcas Māte ir vienmēr mums līdzās. Viņa iet kopā ar mums, viņa ir ar mums, Marija ir līdzdalīga šajā duālajā stāvoklī. Viņa, protams, reizi par visām reizēm ir iegājusi debesu godībā, bet tas nenozīmē, ka viņa ir tālu no mums. Drīzāk Marija mūs pavada, cīnās kopā ar mums, uztur kristiešus viņu cīņā pret ļaunā spēkiem. Lūgšana ar Mariju, īpaši Rožukronis, ietver sevī šo „ciešanu” dimensiju, kas piemīt cīņai. Tā ir lūgšana, kas uztur spēkus cīņā pret ļauno.

Turpinājums 2. lpp. ➤

Galvenās svētku dienas parastajā liturģiskajā laikā:

15. augusts – Vissvētākās Jaunavas Marijas uzņemšana debesīs, obligātās svinības

1. novembris – Visi Svētie, obligātās svinības

23. novembris – Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Vispasaules Karalis, obligātās svinības

→ *Sākums 1. lpp.*

Otrajā lasījumā tiek runāts par *augšāmcelšanos*. Apustulis Pāvils, rakstot Korintas draudzei, uzstāj, ka būt kristietim nozīmē ticēt, ka Kristus ir patiesi augšāmcēlies no mirušajiem. Visa mūsu ticība balstās šajā fundamentālajā patiesībā, kas nav vienkārši ideja, bet gan reāls notikums. Pat Marijas uzņemšana ar miesu un dvēseli debesīs ir ierakstīta Kristus augšāmcelšanās noslēpumā. Mātes cilvēcība ir „piesaistīta” Dēlam Viņa paša pārejā no nāves uz dzīvību. Reizi par visām reizēm Jēzus iegāja mūžīgajā dzīvē ar visu cilvēcību, kas Viņam bija nākusi caur Mariju; un viņa, Māte, kas uzticīgi no visas sirds sekoja Viņam savas dzīves laikā, ienāca kopā ar Jēzu arī mūžīgajā dzīvē, ko mēs dēvējam par debesīm, paradīzi vai Tēva mājām.

Arī Marija piedzīvoja krusta mocekliību – savas sirds un dvēseles mocekliību. Viņa izdzīvoja sava Dēla ciešanas līdz pat dvēseles dziļumiem. Viņa bija pilnīgi vienota Viņa nāvē, un tāpēc viņai tika dāvāta augšāmcelšanās dāvana. Kristus ir pirmais, kurš ir augšāmcēlies no mirušajiem, un Marija ir pirmā no uzmodinātajiem, pirmā no tiem, „kas ir Kristū”. Viņa ir mūsu Māte, bet mēs varam arī teikt, ka viņa ir mūsu pārstāve, mūsu vecākā māsa, viņa ir pirmā no uzmodinātajiem, kura jau ir nonākusi debesīs.

Evaņģēlijā mēs sastopam trešo vārdu: *cerība*. Cerība ir to tikums, kuri, piedzīvojot konfliktu – cīņu starp dzīvību un nāvi, labo un ļauno, tic Kristus augšāmcelšanās noslēpumam, tic mīlestības uzvarai. Mēs dzirdējam Marijas dziesmu „Magnificat”. Tā ir cerības dziesma, Dieva tautas dziesma, kas soļo cauri vēsturei. Tā ir daudzu svēto dziesma: vīriešu un sieviešu, dažu pazīstamu un ļoti daudzu nezināmu mums, bet Dievam tuvu: māšu, tēvu, katehētu, misionāru, priesteru, māsu, jauniešu, pat bērnu un vecvecāku dziesma. To, kuri ir sastapuši dzīves cīņu, nesot savā sirdī mazu un pazemīgu cerību. Marija saka: „Augsti slavē Kungu mana dvēsele.” Šajā dienā arī Baznīca dzied šo dziesmu visās zemes malās. Šī dziesma ir īpaši spēcīga vietā, kur Kristus Miesa cieš. Kristiešiem, lai kur būtu krusts, tur ir arī cerība. Ja cerības nav, tad mēs neesam kristieši.

Lūk, tāpēc man patīk teikt: „Neļaujiet sev nolaupīt cerību.” Lai neviens mums nenolaupa cerību, jo tās spēks ir žēlastība, dāvana no Dieva, kurš rūpējas par mums no debesīm. Un Marija vienmēr ir šeit, līdzās tām kopienām, mūsu brāļiem un māsām, pavada tos, cieš kopā ar viņiem un līdz ar viņiem dzied cerības „Magnificat”.

Dārgie brāļi un māsas, no visas savas sirds vienosisimies šajā pacietības un uzvaras, cīņas un prieka dziesmā, kas vieno uzvarošo Baznīcu ar svētceļojošo, zemi ar debesīm un kas pievieno mūsu dzīves mūžībai, uz ko mēs ceļojam. Āmen.

Tulkojis A. Ciganskis

„Kad Mikelandželo paņēma marmora blūķi, kopā ar katru atšķēlušos šķembu zuda arī viena iespēja, taču lēnām iezīmējās Pieta. Ja viņš nebūtu pieskāries marmora gabalam, tas būtu palicis iespēju pilns, bet neviena no tām nebūtu tikusi iedzīvināta. Ikkatra laba apņemšanās nozīmē augšanu un tāpat arī zaudējumu. Kad paveras viena iespēja, citām ir jāpazūd...”

Džeralds Makgintijs

Marija ir lauka zieds, no kura uzdziedēja dārgā ielejas lilija (sv. Augustīns)**Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas svētki**

Baznīcas liturģiskā gada laikā svin tikai trīs dzimšanas dienas – Jēzus Dzimšanas (25. decembris), svētā Jāņa Kristītāja dzimšanas (24. jūnijs) un Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas dienu.

Svētajos Rakstos nav pieminēta ne Marijas dzimšana, ne arī viņas vecāki. Marijas vecāku vārdi, Joahims un Anna, ir zināmi no Jēkaba Evaņģēlija (apokrifis, neietilpst autentisko Svēto Rakstu grāmatu kanonā). Saskaņā ar to Marijas vecāki jau „bija gados”, taču viņi lūdās un gavēja, lai Dievs viņiem dāvētu bērnu. Saskaņā ar tradīciju māja Nācaretē, kurā piedzima Marija, ir tā pati, kurā notika Pasludināšana.

Šo svētku vēsturiskā izcelšanās ir meklējama Sīrijā vai Palestīnā 6. gs. sākumā. Romā svētkus sāka svinēt 7. gs. beigās, pateicoties Austrumu mūkiem, kuri tos tur ieviesa. Pakāpeniski un dažādos veidos nākamajos gadsimtos tie izplatījās arī citās Rietumu daļās. 14. gs. daži sholastikas doktori iebilda pret Marijas Bezvainīgo Ieņemšanu, jo atpestīšana var nākt tikai no Kristus, tomēr svētki netika aizliegti, un 15. gs. franciskāņu teologi šo problēmu atrisināja, paskaidrojot, ka, Kristus, kā perfekts vidutājs, pasargāja Mariju no iedzimtā grēka. Kopš tā laika svētkiem piemita universāls raksturs. Dievbijīgie kristieši bija gatavi aizstāvēt ticību Bezvainīgajai Ieņemšanai.

Pāvests Pij IX 1854. gadā izsludināja Bezvainīgās Ieņemšanas dogmu: „Jaunava Marija kopš paša pirmā savas ieņemšanas brīža, pateicoties īpašai visvarenā Dieva žēlastībai un labvēlībai, cilvēces Pestītāja Jēzus Kristus dēļ ir tikusi pasargāta no jebkāda iedzimtā grēka traipa.” Šo „absolūti unikālā svētuma” spožumu, ar ko viņa tikusi „bagātināta kopš pirmā savas ieņemšanas brīža”, visā pilnībā Marija saņem no Kristus: viņa ir „atpirkta izcilā veidā sava Dēla nopelnu dēļ”. Viņai, vairāk nekā jebkurai citai radītajai personai, Tēvs „Kristū ir devis ikvienu garīgo svētību debesu lietās” (Ef 1, 3). Dievs „ir izredzējis” Mariju „pirms pasaules radīšanas”, lai viņa „mīlestībā” būtu svēta un nevainojama „Viņa priekšā” (Ef 1, 4) (KBK).

Tiesnešu grāmatā, lasot par Samsonu, kuru Dievs bija jau pirms viņa dzimšanas izredzējis kļūt par Izraēļa tiesnesi, mēs varam atrast norādījumus par stāvokli, kādā jābūt mātei grūtniecības laikā (sal. Ties 13, 3 – 7). Bet tā kā Marija – Dieva meita, Dēla māte, Svētā Gara līgava, jau kopš mūžības bija izredzēta kļūt par Svētā Gara templi, no kura nāks Dieva Dēls, vēl jo vairāk bija svarīgi un nepieciešami, lai Marijas miesa būtu svēta un pasargāta no iedzimtā grēka.

Svētais Jānis Pāvils 2004. gadā sprediķī uzver, ka eņģeļa Gabriēla sveiciens „Žēlastības pilnā”, kas veltīts Marijai, bija īpašs. Vārdi, ko Dievs caur savu sūtni izvēlējās, lai aprakstītu Jaunavu, liecina par to, kādu Viņš viņu bija redzējis no mūžības. Pāvests uzsvēra arī to, ka „Tēvs Kristū viņu ir izvēlējis jau pirms pasaules sākuma, lai viņa būtu svēta un nevainīga Viņa priekšā mīlestībā” (sal. Ef 1, 4 – 5).

Turpinājums 4. lpp. ➤

→ *Sākums 3. lpp.*

Tātad Dieva žēlastība netika dota pēc tam, kad Marija izteica savu *fiat*, šī žēlastība bija dota jau no Marija dzimšanas sākuma. Tā bija pilnīgā mērā Dieva žēlastība, jo pati pirms savas dzimšanas viņa to nevarēja nopelnīt nekādā veidā. Par to liecina arī pirmo gadsimtu autoru darbos izteiktās norādes par to. Piemēram, Marija tiek pretstatīta Ievai, kura atbildēja čūskai un tādējādi nesa nepaklausību un nāvi. Bet Jaunava Marija saņēma cerību un prieku, kad eņģelis Gabriels pasludināja viņai priecīgo vēsti (sal. Lk 1, 38) (Irenejs no Lionas).

Atanāzijs Mariju raksturo kā svētu, nevainīgu, neaizskartu, grēka neskartu, brīvu no iedzimtā grēka, tērpstu šķīstībā. Savukārt svētais Augustīns viņu salīdzina ar lauka ziedu, no kuras uzdziedēja dārgā ielejas lilija. Ambrozijs izsakās, ka viņa bija ne tikai grēka neaptraipīta, bet caur žēlastību arī grēka neskarta, brīva no jebkura grēka traipa.

Sagatavojis G. Lemps

Lasītājs jautā

„Gaismas Taka” redakcija pateicas par iesūtītajiem jautājumiem un aicina lasītājus arī turpmāk aktīvi iesaistīties laikraksta tapšanā. Jautājumus var sūtīt uz redakcijas e-pastu: **eppuslatgaliensis@inbox.lv** vai arī rakstot vēstuli uz adresi: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601 (ar norādi Gaismas Takai).

Vai priesterim svētās Mises laikā ir jāsaka sprediķis?

Sprediķis ir liturģijas daļa un ir ieteicams, jo tas nepieciešams, lai veicinātu kristīgo dzīvi. Tam jābūt dažu Svēto Rakstu lasījumu vai citu dienas Mises nemainīgo vai īpašo tekstu skaidrojumam un jābūt saskaņā ar svinamo noslēpumu un klausītāju konkrētajām vajadzībām.

Sprediķi parasti saka pats celebrants vai arī to uztic koncelebrantam, vai laiku pa laikam, ja tas ir lietderīgi, diakonam, bet nekad lajam. Svētdienās un obligātajās svinībās sprediķim ir jābūt katrā sv. Misē ar tautas piedalīšanos un to nedrīkst izlaist bez nopietna iemesla. Citās dienās tas ir ieteicams (sal. Romas misāles vispārējais ievads, Nr. 65 – 66).

Kā rīkoties, ja adorācijas laikā priesteris dodas pie altāra vadīt kādu dievkalpojumu?

Adorējot Vissvētāko Sakramentu, normāla ķermeņa stāja ir atrašanās uz ceļiem, tādējādi izrādot īpašu cieņu dzīvajam Dievam, kurš ir reāli klātesošs zem maizes zīmes. Ja adorācijas laikā priesteris dodas pie altāra lūgties kādu litāniju, vadīt Vesperes vai arī nolasīt kādu garīgu meditāciju, vai uzsākt svēto Misi, ticīgajiem ir jāpaliek stāvēt uz ceļiem. Tāpat arī, ja pēc sv. Mises notiek Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un priesteris pēc tās dodas uz sakristeju, tautai ir jāpaliek stāvēt uz ceļiem, jo visa uzmanība jāvelta Vissvētākajam Sakramentam nevis priesteri darbībām. Tauta paliek uz ceļiem arī gadījumā, kad pēc svētības ar Vissvētāko Sakramentu un tā ievietošanas tabernakulā priesteris dodas uz sakristeju, bet dziedājums „Lai top cienīts un godināts...” vēl nav noslēdzies. Ja tas jau ir nodziedāts, priesterim dodoties uz sakristeju, tautai ir jāceļas kājās.

Kas ir kapusvētki?

Kapusvētki ir aizlūgums par ticīgo mirušo cilvēku dvēselēm, kuras vēl cieš šķīstītavā. Šī tradīcija Latvijā aizsākās pagājušā gadsimta divdesmitajos gados, kad priesteru bija maz, un nebija iespējams, ka priesteris piedalītos katrās bērēs, bet priesteris par mirušā dvēseli svinēja svēto Misi un reizi gadā devās uz kapsētu kopā ar draudzes locekļiem lūgties par visiem kapsētā apbedītajiem.

Turpinājums 5. lpp. ➤

➔ *Sākums 4. lpp.*

Kapusvētkiem ir arī liela saistība ar 2. novembri, kad Baznīca svin Visu ticīgo mirušo piemiņas dienu. Tā kā novembra mēnesī laikapstākļi Latvijā neļauj ticīgajiem pulcēties kapsētās, kā arī priesterim nav iespējams vienas dienas laikā nokļūt visās draudzes kapsētās, šī pulcēšanās ir pārcelta uz vasaras laiku, kad ir silts, ir iespēja sakopt kapsētu un nolikt uz kapa kopiņām ziedus.

Lai gan kapusvētkos parasti pulcējas daudzi tuvi un tāli radi, paziņas, šos svētkus nedrīkst pārvērst par radu salidojumu. Lai cik svētīga būtu ziedu nolikšana, kapu sakopšana vai radu satikšana, ir jāpatur prātā, ka šīs dienas būtība ir lūgšana par mirušo dvēselēm. Ir uzmanīgi jāseko priestera lasītajam Dieva Vārdam un tā skaidrojumam, kā arī aktīvi jāpiedalās lūgšanās un sēru procesijā, kuras laikā priesteris aicina lūgties par mirušajiem garīdzniekiem, vecākiem, tuviniekiem, draugiem un labdariem, kā arī visiem, kuri apbedīti konkrētajā kapsētā, arī par tiem, kuriem jau sen nav neviena tuvinieka un kuru kapu kopiņas, iespējams, jau ir izzudušas.

„Gaismas Taka” redakcija

Dzīve izmainās, ja cilvēks atļauj Dieva Vārdam to pārveidot

Sākums iepriekšējā

„Gaismas Taka” numurā

Euharistija – atklāta no jauna

Altāra kalps izteica konsekrācijas vārdus. Kad viņš pacēla augšup Hostiju, uz tās parādījās brīnišķīga Jēzus seja, kas uzlūkoja savu tautu. Instinktīvi es gribēju noliekt galvu, bet Dieva Māte teica: „Neskaties lejup! Pacel savas acis un uzlūko Viņu! Skatoties uz Viņu, atkārto Fatimas lūgšanu: „Kungs, es ticu, es ceru, es pielūdzu Tevi un mīlu Tevi. Un lūdzu piedošanu par tiem, kuri netic, necer, kuri Tevi nepielūdz un Tevi nemīl.”(..) Tagad saki Viņam, cik ļoti Tu Viņu mīli, un pielūdz ķēniņu Ķēniņu!” Man likās, ka es esmu vienīgā, uz kuru Viņš skatījās

no milzīgās Hostijas, bet es sapratu, ka Viņš ar bezgalīgu mīlestību skatās uz ikvienu cilvēku. Kad celebrants izteica konsekrācijas vārdus pār vīnu, parādījās mirdzoša gaisma, baznīcas sienas un griesti izzuda. Tad es ieraudzīju krustā sisto Jēzu, kurš atradās augšā virs altāra. Es redzēju Viņa seju, naglām caurdurtās rokas un stipri sasisto ķermeni. Šajā brīdī Dieva Māte teica: „Tas ir brīnumu brīnums. Kungs nav ierobežots ne laikā, ne telpā. Konsekrācijas brīdī visa draudze mistiskā veidā nonāca uz Kalvarijas kalna pie krustā sistā Jēzus kājām.”

Kad mēs lūdzāmies „Tēvs mūsu” lūgšanu, Jēzus pirmo reizi dievkalpojuma laikā vērsās pie manis ar vārdiem: „Pagaidi, es vēlos, lai tu lūgtos no visas savas dvēseles dziļumiem, tikai tā tu vari piesaukt Debesu Tēvu. Atceries tos, kuri tavā dzīvē ir visstiprāk tevi ievainojuši un apvainojuši. Pacenties tos cilvēkus savā sirdī apskaut un pateikt viņiem: „Jēzus Kristus vārdā piedodu un vēlu jums mieru. Jēzus Kristus vārdā lūdzu jūs piedot man un novēlēt man mieru.” Ja cilvēks būs pelnījis šo mieru, viņš to saņems un jutīsies labāk. Ja viņš nav spējīgs atvērties tam, tad šis miers atgriezīsies tavā sirdī. Bet Es nevēlos, lai tu saņemtu vai upurētu mieru, ja pati neesi spējīga to lūgt un izdzīvot vispirms jau savā sirdī. Tu atkārto lūgšanas „Tēvs mūsu” vārdus: „Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādnikiem.” Ja spēj piedot, bet nespēj aizmirst, kā runā daudzi, tu uzliec noteikumus Dieva piedošanai. Tu saki: „Piedod man par tik, par cik es esmu spējīga piedot, bet ne vairāk.””

Turpinājums 6. lpp. ➔

➔ *Sākums 5. lpp.*

Arhibīskaps teica: „...neskaties uz mūsu grēkiem, bet uz savas Baznīcas ticību, un caur savu svēto gribu samierini un apvieno to”, bet pēc tam: „Dieva miers lai ir ar jums visiem!” Pēkšņi es ieraudzīju, ka starp dažiem cilvēkiem, kuri pasniedza roku miera sveicienam, parādījās spēcīga gaisma. Es sajutu šajā gaismā Jēzus rokasspiedienu. Viņš mani apskāva, dāvājot man savu mieru, jo es šajā brīdī biju spējīga visu piedot un izmest no savas sirds visas pārestības, ko man bija nodarījuši citi cilvēki. Jēzus vēlas dalīt ar mums šo prieka brīdi, apskaut mūs un apdāvināt mūs ar savu mieru. Pienāca Komūnijas brīdis priesteriem. Kad arhibīskaps pieņēma svēto Komūniju, Dieva Māte teica: „Atkārtoti kopā ar mani: „Kungs, svētī priesterus, palīdzi viņiem, attīri viņus, rūpējies par viņiem un atbalsti viņus ar savu mīlestību.””

Cilvēki sāka atstāt savus solus, lai pieņemtu svēto Komūniju. Pienāca liels tikšanās brīdis. Kungs man teica: „Pēdējās vakariņas bija vislielākais tuvības mirklis ar mani. Tajā mīlestības stundā es iedibināju ko tādu, kas varētu būt saprotams cilvēkam kā vislielākais neprāta akts – es padarīju sevi par mīlestības Gūstekni, iedibināju Euharistiju. Man gribējās palikt ar jums līdz pasaules galam, mana Mīlestība nespēja izturēt to, ka jūs paliktu par bāreņiem – jūs, kurus es mīlu vairāk par savu dzīvību.”

Es atgriezos savā vietā un nometos ceļos. Kungs teica: „Ieklausies!” Pēc minūtes es sadzirdēju lūgšanu, ko lūdzās man priekšā sēdošā sieviete, kura tikko bija pieņēmusi svēto Komūniju. Jēzus skumju pilnā balsī teica: „Vai tu dzirdēji viņas lūgšanu? Viņa ne reizi nepateica, ka mīl mani, nepateicās man par šo dāvanu, ko es viņai pasniedzu, pazeminot savu dievišķību līdz viņas nabadzīgajai cilvēciskajai dabai, lai piesaistītu viņu pie sevis. Viņa nevienu reizi nepateica: „Pateicos Tev, Kungs.” Tā bija lūgumu litānija. Tā dara gandrīz visi, kas ir atnākuši mani pieņemt. Mīlestības dēļ es esmu nomiris un augšāmcēlies. Mīlestības dēļ es gaidu un ilgojos pēc jūsu mīlestības. Atcerieties, ka es esmu Ubags, kurš izlūdzas mīlestības dāvanu šajā visaugstākajā dvēseles stundā.”

Pirms svētības Dieva Māte teica: „Esi uzmanīga... Atceries, ka šī svētība var būt pēdējā tavā dzīvē, ko tu esi saņēmusi no priesteru rokām. Kad tu izej ārā no baznīcas, tu nezini, vai tev būs dota iespēja saņemt svētību no cita priesteru. Šīs svētītās rokas dod tev svētību Vissvētās Trīsvienības vārdā. Tāpēc izdari krusta zīmi ar cieņu tā, it kā tā būtu pēdējā tavā dzīvē.”

Svētās Mises beigās Jēzus teica: „Nesteidzies ātrāk atstāt baznīcu, līdzko svētā Mise ir beigusies! Paliec neilgu brīdi kopā ar mani, papriecājies par iespēju pabūt kopā ar mani un atļauj man pabūt kopā ar tevi. Es priecājos, ka tu esi šeit.” Es pajautāju: „Kungs, cik ilgi tu paliec kopā ar mums pēc svētās Komūnijas?” Jēzus atbildēja: „Visu laiku, kamēr tu vēlies palikt kopā ar mani. Ja sarunāsies ar mani visas dienas laikā, vēršoties pie manis, izpildot savus pienākumus, es tevi uzklausišu. Es esmu vienmēr kopā ar tevi. Tā esi tu, kas mani atstāj. Izej ārā pēc svētās Mises un uzskati, ka esi izpildījusi savu pienākumu. Tu pat neiedomājies, kā man gribētos piedalīties tavā ģimenes dzīvē, kaut vai vismaz Kunga dienā. (..) Ak, cik daudz žēlastību zaudē cilvēks, neatstājot man vietu savā dzīvē.”

Vēl Jēzus teica: „Jums vajadzētu pārspēt labajos darbos eņģeļus un erceņģeļus, jo viņiem nav dots šis prieks pieņemt mani kā barību tā, kā tas notiek ar jums. Viņi saņem tikai svētuma pilienus no avota, bet jums, pieņemot mani, pieder svētuma okeāns.” Pēc tam Jēzus runāja par augļiem, kuriem vajadzētu rasties pēc katras mūsu pieņemtās svētās Komūnijas. Dāvanām, ko mēs saņemam Euharistijā, ir jānes atgriešanās augļi, kas izpaužas gara stāvoklī un žēlsirdības darbos pret brāļiem un māsām.

Katalīna, Euharistiskās Jēzus Sirds misionāre
Tulkojis pr. V. Petrovskis

Baznīca pasaulē**Ķīnā iesvētīts kontemplatīvās dzīves klosteris**

„Svētā Augustīna dārzs” – tā saucas pirmais katoļu kontemplatīvās dzīves klosteris, kas pēc Mao Dze Duna laikiem iesvētīts Ķīnā. Tas atrodas Lintou, Šanši provincē. Klosterī dzīvo trīs ķīniešu tautības reliģiskās māsas, kas nododas lūgšanām, veco ļaužu un slimnieku aprūpei. „Svētā Augustīna dārzu” iesvētīja Taijuaņas bīskaps Pāvils Mens Čin Lu.

*Asianews***Ziemeļkorejā vajāšanai pakļauti tie, kas kontaktējas ar kristiešiem**

Ziemeļkorejas režīms izmanto savā rīcībā esošos spēka resursus, lai kontrolētu savus pilsoņus, kas mēģina kontaktēties ar kristiešiem Ķīnā. Kontroles pastiprināšana, kas jau ir pārsniegusi valsts robežas, atspoguļo režīma apņēmību nepieļaut valdības ideoloģijai pretējas domas ienākšanu valsts teritorijā. Pastāv bažas, ka jebkurš cilvēks, kurš ir nonācis kontaktā ar kristiešiem, varētu tikt iznīcināts. Ziemeļkorejā ir atļauts tikai līderu kults. Režīms vienmēr ir centies aizšķērsot reliģiju – jo īpaši budisma un kristietības klātbūtni. Ticīgajiem ir jāreģistrējas partijas kontrolētās organizācijās. Bieži notiek brutālas vajāšanas pret tiem, kas nav reģistrējušies, vai veic misionāro darbību. Kopš 1953. gada bez vēsts ir pazuduši apmēram 300 tūkstoši kristiešu, nav vairs priesteru un garīgo māsu.

*lv.radiovaticana.va***Pāvests Francisks aicina ikdienā iedzīvināt komandas garu**

Pāvests, kurš arī pats tiek dēvēts par futbola fanu, uzsver, ka tas nav tikai izklaides veids, bet pāri visam veids, kā nodot tālāk vērtības, vairot labo, palīdzēt veidot mierpilnāku un brāliskāku sabiedrību. „Sports ir miera skola. Lai spēlētu komandā, ir nepieciešams vispirms apsvērt visas grupas labumu, nevis tikai savu. Lai uzvarētu, ir jāpārvar individuālisms, jebkāda veida rasisms, kā arī intolerance. Uzvaras noslēpums laukumā, kā arī dzīvē ir iemācīties cienīt ne tikai

biedrus, bet arī savu pretinieku. Nevienam nevar uzvarēt, esot viens, tāpēc nevienam nedrīkst justies izolēts. Mums ir jārūpējas vienam par otru,” sacīja pāvests savā video vēstījumā futbolistiem.

christiantoday.com

Krusts ir liecība nevis par nāvi, bet gan par dzīvību

Svētā krusta paaugstināšana

14. septembrī Baznīca svin svētā Krusta paaugstināšanu, krusta, kas aizdzina prom tumsu un ieveda mūs augšāmceltā Kristus gaismā, uz kura, mirstot par mums, Dievs pierādīja savu mīlestību (sal. *Rom* 5, 8) un ar ko Viņš, kas ir Mīlestība (sal. *1 Jņ* 4, 8), uz mūžiem uzvarēja ienaidu un nāvi (sal. *Atkl* 5, 13).

Kā zināms, senos laikos krusts bija moku instruments, uz kura nežēlīgā nāvē mira visbīstamākie noziedznieki. No visiem toreiz paredzētajiem sodu veidiem piekalšana krustā nozīmēja piedzīvot vislielāko apkaunojumu. Bet kā ir tagad? Ko mēs šodien varam pateikt par mūsu Pestītāja krustu? Vai arī pēc Kristus uzvaras pār nāvi krusts ir saglabājis moku rīka statusu? Vai krusta ceļš ir ceļš, pa kuru iet tikai uz nāvi notiesātie? Kā mēs uzņemamies krustu savā dzīvē? Kāda ir mūsu sirds nostāja, kad, lasot Dieva Vārdu, dzirdam Jēzus aicinājumu ņemt savu krustu un sekot Viņam? (sal. *Lk* 9, 23)

Atbilde uz visiem šiem jautājumiem ir pats Jēzus, kurš visa dara jaunu (sal. *Atkl* 21, 25), un tieši tāpēc arī Krusta pagodināšanas svētki mums vēsta nevis par notiesāšanu uz nāvi un mūžīgo pazušanu, bet gan par atpestīšanu un ieiešanu mūžīgajā dzīvē. Tātad jāsaprot, ka Pestītāja krusts ikvienam no mums ir koks, kas nes nevis nāves augli, bet gan ir dzīvības koks (sal. *Rad* 1, 9), kas dāvā dzīvības augli – Kristu. Pateicoties Kristum, krusts ir ieguvis jaunu nozīmi.

Jēzus teica, ka Viņš „ir ceļš, patiesība un dzīvība” (*Jņ* 14, 6). Tā kā Kristus un krusts ir neatdalāmi viens no otra, tad šos vārdus viennozīmīgi var attiecināt arī uz krustu. Krusts ir vienīgais ceļš pie Tēva. Vienīgi krusts atbrīvo no ilūzijām un ieved patiesībā, atraisa no nāves varas un ieved dzīvībā. Kaut arī pasaules acīs krusts ir neprāts un ieļauojums (sal. *1 Kor* 1, 25), mums tas ir beznosacījumu mīlestības simbols, karogs, ar ko mēs dodamies pretī uzvarai. Lai mēs, kurus Viņš sauc par draugiem (sal. *Jņ* 15, 14), apliecinātu šo mīlestību ne tikai ar vārdiem, bet arī ar darbiem (*1 Jņ* 3, 19) un būtu patiesi Viņa sekotāji, mums ir jāiet pa šo šauro celiņu (sal. *Mt* 7, 14), kas ir krusta ceļš, lai, dzīvojot patiesībā, iesakņotos Trīsvienības noslēpuma dziļumos, kas ir dzīvības un mīlestības avots, uz kurieni šis ceļš ved.

Izvairoties, bēgot no krusta, no ciešanām Kristus dēļ, noliecoties pasaules nevis krusta priekšā, ir tik daudz kritienu un neveiksmju, jo esam „izvēlējušies paši savus ceļus” (*Is* 66, 3), esam novirzījušies no tā ceļa, ko Viņš mums ir paredzējis, no ceļa, kas padara brīvus, kas atnes sirdsmieru, no vienīgā ceļa, kas ved uz laimi. Tāpēc pāvests Francisks savā uzrunā mūs mudina „nebēgt prom no krusta pat tad, kad mēs baidāmies”. Īsta mīlestība vienmēr ir saistīta ar ciešanām. Pieņemot ikdienas krustu – citu vājības, netiesājot, saglabājot pazemību kritikas priekšā, neskatoties uz visām vajāšanām, izdzīvojot ciešanas kopā ar Jēzu, mūsu sirdis kļūst mīlošākas, pazemīgākas, atvērtākas, līdzīgākas Jēzus Sirdij, un līdz ar to spējam otru pieņemt tādu, kāds tas ir, ar visām nepilnībām, trūkumiem, „mīlēt kā sevi pašu” (*Lev* 19, 18), mīlēt pat savus ienaidniekus, mīlēt „līdz galam” (sal. *Jņ* 13, 1), mīlēt Dieva nevis sevis dēļ. Tikai aizliedzot paši sevi, ņemot savu nevis kāda cita krustu, saglabājot savstarpēju mīlestību, pasaule pazī, ka esam Viņa mācekļi (sal. *Jņ* 13, 35). Tikai uzņemoties krustu, mēs paliksim Viņa mīlestībā (*1 Jņ* 8, 9), zināsim, ka piederam patiesībai (sal. *1 Jņ* 3, 19), kā arī baudīsim krusta augļus: mīlestību, mieru un prieku (sal. *Gal* 5, 23).

Mums ir jāatceras, ka nav iespējams sekot Kristum, neuzņemoties krustu, kā arī nav iespējams patiesi mīlēt, nepiedzīvojot sāpes. „Kas seko man un nenes savu krustu, tas nevar būt mans māceklis” (*Lk* 14, 27).

Sagatavojis G. Lemps

Tieši lūgšanā citam par citu atklājas Baznīcas katoliskums**Visu Svēto obligātās svinības un Visu ticīgo mirušo piemiņas diena**

Novembra sākumā Baznīcas liturģiskajā kalendārā ir atrodamas divas nozīmīgas dienas: Visu Svēto obligātās svinības un Visu ticīgo mirušo piemiņas diena. Abas šīs dienas ir ļoti cieši savā starpā saistītas, jo tajās atklājas Baznīcas vispārīgums (katoliskums) tā augstākajā pakāpē. Godinot visus svētos, mēs, kas esam svētceļojošā Baznīca, godinām un priecājamies līdz ar visiem tiem, kas jau ir noslēguši savu svētceļojumu un ir sasnieguši triumfējošo jeb uzvarošo (svētlaimīgo, *KBK*, 962) Baznīcu debesīs. Savukārt, pieminot visus ticīgos, mēs vienojamies kopīgā lūgšanā par cietošu Baznīcu, par dvēselēm, kuras vēl cieš šķīstītavā un ilgojas nonākt debesīs. Līdz ar to šīs abas dienas var uzlūkot kā kaut ko vienotu.

Konkrēta Visu Svēto svinību izcelsme nav zināma, lai gan, kad kristietība Romas impērijā 313. gadā kļuva valsts reliģija, kopēja svēto pieminēšana, īpaši mocekļu, radās dažādos Baznīcas apgabalos. Rietumos visu svēto piemiņa tika svinēta pirmajā svētdienā pēc Vasarsvētkiem, ko vēlāk pārcēla uz 1. novembri. Primārais iemesls šādu kopīgu svēto piemiņas svētku ieviešanai bija vēlme izcelt lielo mocekļu skaitu, jo gada laikā pietrūka dienu, lai katram svētajam vai svēto grupai veltītu atsevišķus svētkus.

Visu Svēto svinības mūs iedvesmo ar milzīgu cerību. Svēto pulkā debesīs ir daudzi, ko mēs esam pazinuši. Viņi visi dzīvoja virs zemes tāpat kā mēs. Viņi tika kristīti, apzīmogoti ar ticības zīmogu, bija uzticīgi Kristus mācībai un pirms mums ir aizgājuši uz debesu mājām, no kurienes tie aicina mūs sekot savam piemēram. Šajā dienā lasītais Evaņģēlija fragments par kalna svētībām ne tikai atklāj viņu laimi, bet arī parāda ceļu, kādu viņi gājuši, un to, ka nav cita ceļa uz debesīm.

Baznīca vienmēr ir aicinājusi lūgties un upurēt svēto Misi par ticīgo dvēselēm šķīstītavā. Savas nāves brīdī šīs dvēseles nebija pilnīgi tīras no ikdienišķa grēka vai nebija izpirkti pagātnes nodarījumi, tādēļ viņi nespēj skatīt Dievu vaigu vaigā. Ticīgie virs zemes var palīdzēt šīm dvēselēm šķīstītavā sasniegt debesu valstību, upurējot savus labos darbus, lūgšanas un svētās Mises.

Baznīcas pirmsākumos (4. gs.) ticīgo mirušo vārdi tika uzrakstīti dievnamā uz sienām, lai draudze tos ik dienas pieminētu savās lūgšanās. Vēlākajos gadsimtos atsevišķos novados radās savas tradīcijas, kā pieminēt un lūgties par mirušajiem. Svētais Odilo, Klinī klostera abats (miris 1048.g.), ziņoja, ka visus kliniešu klosteros 2. novembrī, nākamajā dienā pēc Visu Svēto svinībām, ir īpašas lūgšanas un Stundu liturģija par dvēselēm šķīstītavā. Šo tradīciju pārņēma arī benediktīnieši un kartūzieši, un drīz vien arī visa Baznīca.

15. gs. dominikāņu mūki ieviesa tradīciju, ka katrs priesteris Dvēseļu dienā svin trīs svētās Mises. To apstiprināja pāvests Benedikts XIV, un drīz vien tā izplatījās Spānijā, Portugālē un Latīņamerikā. Pirmā pasaules kara laikā pāvests Benedikts XV, apzinoties lielo mirušo skaitu un baznīcu trūkumu, atļāva priesteriem šajā dienā svinēt trīs Mises: vienu konkrētā nodomā, otru par visiem mirušajiem un trešo Svētā tēva nodomā.

Turpinājums 10. lpp. ➤

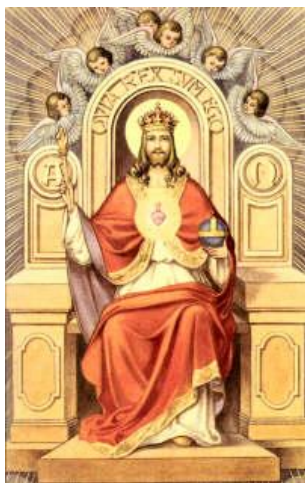
➔ *Sākums 9. lpp.*

Latvijā Visu ticīgo mirušo piemiņas dienā draudžu baznīcās tiek svinēta sv. Mise par mirušajiem, kā arī Stundu liturģija, psalmi par mirušajiem, sēru procesija. Ticīgie tiek aicināti apmeklēt kapsētas un īpaši lūgties par dvēselēm šķīstītavā. Ir saglabājusies sena tradīcija lūgties par mirušajiem 8 dienas (no 1. līdz 8. novembrim ieskaitot) un šādā veidā nopelnīt pilnas atlaidas, ko var veltīt tikai un vienīgi par mirušajiem. Lai atlaidas iegūtu ir jābūt svētdarošās žēlastības stāvoklī, jāapmeklē kapsēta, kā arī jālūdzas Svētā tēva nodomā. Šo 8 dienu laikā atlaidas var iegūt katru dienu un katru dienu var tās veltīt tikai par vienu dvēseli šķīstītavā.

Sagatavojis A. Ciganskis

Viņš ir mūsu Karalis, kura tronis ir krusts

Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Vispasaules Karalis

Laikā, kad dzīvoja Jēzus, jūdu tauta gaidīja tādu pestītāju, mesiju, karali, kurš būtu politisks un militārs līderis, kurš atbrīvotu savus ļaudis no apspiedējiem, izdzītu ienaidniekus no viņu teritorijas, atjaunotu jūdu nāciju un atnestu mieru savai izredzētajai tautai. Bet, tā kā Viņa domas nav mūsu domas, un Viņa ceļi nav mūsu ceļi (sal. *Is* 55, 8), Karalis nāca tādā veidā, kādā to neviens negaidīja.

Viņš nenāca visā savā godībā un greznumā, bet, kļūstot cilvēks, lai gan bija Dieva veidā, pazemināja sevi, pieņemdam kalpa veidu. (sal. *Flp* 2, 7) Viņš neizvēlējās dzimt greznā pilī starp augstmaņiem, kādā bagātā pasaules reģionā, bet, nākdams pie savējiem (sal. *Jņ* 1, 11), izvēlējās piedzimt nabadzīgā stallītī starp lopīņiem. Kristus Dzimšanu svinam ziemas saulgriežos kas, simboliski norāda, ka Jēzus ir nācis atkausēt mūsu sasalušās sirdis. Un, gulēdams silītē, jau iepriekš norādīja, ka kļūs mums par barību. Gāja tuksnesī, ko var pielīdzināt paradīzes dārzam pēc grēkā krišanas, lai uzvarētu sātānu, acu kārību, miesas kārību un dzīves lepnību (sal. *1 Jņ* 2, 16) un atjaunotu mūsu sirds dārzu.

Viņš nenāca, lai atceltu Likumu, bet lai to piepildītu (sal. *Mt* 5, 17), lai dotu mums jaunu bausli, noslēgtu jaunu, mīlestības derību. Viņš nevienu netiesāja, jo nebija atnācis, lai tiesātu (sal. *Jņ* 12, 47), kā to darīja farizeji, bet gan lai piedotu, dziedinātu un atbrīvotu, „aicinātu nevis taisnīgos, bet grēciniekus” (*Mk* 2, 17). Būdam „lēnprātīgs un pazemīgu sirdi” (*Mt* 11, 29), izvēlējās pārvietoties uz ēzelīša, kas ir pazemības simbols. Izdzenot tirgotājus no svētnīcas, pauda to, ka grib, lai izbeidzas šī tirgošanās, kas notiek mūsu sirdīs, lai, padzītu ļaunumu no mūsu vidus (*At* 17, 7), lai parādītu, ka pašu spēkiem mēs to neesam spējīgi izdarīt, ka bez Viņa neko nevaram (sal. *Jņ* 15, 5).

Dzīves laikā Viņam nebija, kur galvu nolikt (sal. *Lk* 9, 58), jo kur gan Tam, kura tronis ir debesīs, būtu tāds nams, tāda vieta, kas derētu par mājvietu? (sal. *Is* 66, 1) Viņa barība bija Tēva gribas pildīšana (sal. *Jņ* 4, 34).

Viņa karaliskais uzvaras gājiens izpaudās krusta ceļā. Dārļa kroņa vietā viņam bija ērkšķu vainags, par zizli kalpoja niedre. Viņš ļāva sevi mocīt un pazemot, krita un nebaidījās pieņemt palīdzību. Lai mūs padarītu brīvus, ļāva sevi pienaglot pie krusta. Tika izgērbts, lai mūs ietērtu nemirstības drānās.

Turpinājums 11. lpp. ➔

➔ *Sākums 10. lpp.*

Kad Karaļa Sirds, mīlestības izslāpusi, dega agonijā mūsu dēļ uz krusta, Jēzus patiešām parādīja, ka Viņš ir pasaules gaisma (sal. *Jņ* 8, 12). Svētais Jānis Pāvils II savā 1997. gada 23. novembra homilijā raksta, ka vieta, kur Jēzus īstenoja savu valstību, ir krusts, ko Viņš apskāva uz Golgotas. Lai mūsu akmens sirdi pārveidotu miesas sirdī, Viņš ļāva pārdurt savu sirdi ar šķēpu. Viņš nenokāpa no krusta, bet „kā Labais Gans atdeva savu dzīvību par savām avīm” (*Jņ* 10, 37). Tika guldīts mūsu grēku kapā, lai mūs pieceltu un atbrīvotu no tiem. Uzkāpa debesīs, lai sagatavotu mums vietu. Nosūtīja Svēto Garu, šo mīlestības dāvanu, lai mēs mīlestībā varētu būt pilnīgi. Karalis, kurš laiku beigās baltā zirgā (sal. *Atkl* 19, 11) nāks pēc savas Līgavas – Baznīcas, aicinās baudīt mielastu pie saklātā svētku galda jaunajā Jeruzalemē (sal. *Atkl* 19, 9).

Jānis Pāvils II turpina, ka Jēzus ir Karalis, jo Viņam pieder „nāves un pazemes atslēgas” (*Atkl* 1, 18), jo Viņš ir uzvarējis nāvi, ellī un sātānu, Viņš ir zemes ķēniņu Valdnieks (*Atkl* 1, 5). Salīdzinājumā ar sātānu, šīs pasaules valdnieka, kurš sevi paaugstināja, varu, kas ir laicīga un pakļauta Dieva gribai, Kristus, kurš sevi pazemināja, vara ir neierobežota un nekad nebeigsies.

„Kad mīlestība iet sastapt otru mīlestību, kad sirds klauvē pie sirds, pietiek ar vienu vārdu, vienu skatienu,” raksta P. Mateo. Viņš mūs mīl, mēs esam Viņa mīlestībā un otrādi, tāpēc, esot kopā ar Viņu, kurš mūs gaida tabernakulā, mēs varam apliecināt pazemību sava Karaļa, kurš nemitīgi klauvē pie mūsu sirds durvīm (sal. *Atkl* 3, 20), priekšā.

Sagatavojis G. Lempis

Pārdomām

Kādā vecā baznīcā notika koncerts, kurā piedalījās slavens ērgelnieks. Publika apbrīnoja viņa mūziku. Starpbrīdī ērgelnieks izgāja atpūsties un aiz ērgelēm pagāja garām vecam vīram, kurš atpūšoties bija pret tām atbalstījies. Koncerta laikā, minot pedāļus, viņš pūta stabules. Starpbrīdī vīrietis bija ļoti apmierināts un labā noskaņojumā sacīja mūziķim:

„Tas gan ir brīnišķīgs koncerts, ko mēs šodien sniedzam publikai.”

Slavenais mūziķis, visai izbrīnījies sacīja:

„Draugs, vai tad ne es koncertēju? Kāpēc tad tu saki „mēs”?”

Pēc pārtraukuma koncerts turpinājās. Kad publika atkal bija sapulcējusies, ērgelnieks pacēla rokas un nospieda taustiņus, gribēdams sākt nākamo skaņdarbu, taču nebija dzirdama neviena skaņa. Ērgelnieks ātri aizskrēja aiz ērgelēm, bet vīrietis tur joprojām stāvēja un atpūtās. Smaidīdams mūziķis teica: „Jums ir taisnība – mēs koncertējam.” Viņš atgriezās pie pults un ērģeles atdzīvojās.

* * *

Velnam ir trīs bērni: augstprātība, meli un skaudība. (Gallu sakāmvārds)

Kā ir mūsu dzīvē? Pat ja mums piemistu visdažādākie talanti un spējas, vai mums izdodas saglabāt sirds vienkāršību, kā arī neaizmirst pateikties par tām Dievam un novērtēt apkārtējo cilvēku ieguldījumu mūsu dzīvē? Paturēsim prātā, ka patiesi dižs cilvēks nemēģinās sevi paaugstināt, jo viņa darbi un sirds gudrība būs labāka liecība par viņu, nekā tas, ko viņš par sevi varētu pateikt.

No sv. Ingācija garīgajiem vingrinājumiem

Es esmu tava cerība

Uzticies man, noskumušais, jo Es esmu vienmēr ar tevi. Es esmu tava Cerība.

Es zināju tevi no mūžīgiem laikiem. Es tevi radīju mātes klēpī.
Es ļāvu tev piedzimt un esmu nomodā par tevi katrā tavas dzīves dienā.

Es nekad tevi neatstāju. Tu mani vari atstāt, Es tevi – nē.

Es vadu tavu dzīvi. Lai arī tu to bieži nepamani, Es tevi sargāju, pamācu, audzinu.
Tikai nepagriez man muguru – tad tu būsi nelaimīgs.

Man ir savi nodomi par tevi. Tie ir svēti, jo pieder man. Ja tu centīsies man kalpot,
Es tev tos pamazām atklāšu.

Kalpošanā man tu vari atrast mieru. Es esmu miera Ķēniņš.
Es dodu patiesu mieru tavai dvēselei, kādu neviens cits nespēj dot.

Uzticies man! Es gribu tev dot vislabāko, neuztraucies un ļaujies uz mani!

Manā varā ir pasaule, viss kosmoss ir manis veidots.
Ja es pavēlu, tad neviens nespēj nepaklausīt.

Es vēlos būt kopā ar tevi. Es gribu sevi dāvēt tev.

Izstiepjot rokas pie krusta, es alku, lai tu neatraidītu manu apskāvienu.

Es vēlos tevi ievest debesīs. Atdod savu mazo sirdi Manai Sirdij,
Es to pārveidošu un padarīšu par savu svētnīcu.

Nebaidies būt manā rīcībā! Tev var likties, ka ceļš ved pa likumainām takām,
taču Es vienmēr tevi vedu pie rokas.

Saki man, ka Es esmu tava Cerība!
Par to priecāsies tavs sargeņģelis un svētie aizbildņi, kuri Mani slavē ik dienas.

Es esmu pasaules Cerība. Tikai Es spēju piepildīt cilvēka ilgas pēc laimes.
Tikai tas jūtas drošs, kas Man kalpo.

Ceri uz Mani, jo Es tevi saprotu labāk, nekā tu – pats sevi.

Meklē atbalstu Manī! Es dzirdu katru tavu lūgšanu
un esmu tev labvēlīgs.

Es nokāpu no debesīm un kļuvi tev līdzīgs,
jo vēlos dot tev cerību, kas nepieviļ, – Sevi.

Es esmu Jēzus, tava Cerība.

seminārists J. Rajeckis

Izglītībai ir nozīme

Šo nozīmi un izglītības pienesumu neviens no mums nevar tā īsti novērtēt, kamēr pats mācās. Izglītības vērtību mēs sākam saprast daudzus gadus pēc tam, kad esam beiguši mācīties un sākuši tālākas dzīves gaitas.

Rēzeknes Katoļu vidusskolas saimei 2013./2014. m. g. bija ļoti radošs, par to liecina daudzie apbalvojumi olimpiādēs, skatēs, konkursos pilsētā, novadā un valstī. Nozīmīgākie no tiem:

Jūlija Platpīre 11. kl. - Matemātikas olimpiāde **I vieta** (sk. N. Vaļmispiļte), Ģeogrāfijas olimpiāde **II vieta** (sk. I. Kaulakane), Vācu valodas olimpiāde **III vieta** (sk. L. Strucinska), Bioloģijas olimpiāde **atzinība** (sk. V. Armuška), konkurss "Pazīsti savu organismu" **III vieta** (sk. I. Laduse)

Jānis Gailišs 9. kl. - Bioloģijas olimpiāde **II vieta** (sk. I. Laduse), Fizikas olimpiāde **atzinība** (sk. T. Strode), Latgales reģiona 1. atklātā angļu valodas olimpiāde **III vieta** (sk. I. Soloveiko)

Bernards Kudiņš 9. kl. Vēstures olimpiāde **II vieta** (sk. S. Taranda), Latviešu valodas un literatūras olimpiāde **II vieta** (sk. I. Višķere), Ģeogrāfijas olimpiāde **II vieta** (sk. V. Armuška)

Emīls Timofejevs 9. kl. Vēstures olimpiāde **II vieta** (sk. S. Taranda), Fizikas olimpiāde **III vieta** (sk. T. Strode)

Iveta Anna Munda 7. kl. Latgales novada latviešu valodas un literatūras olimpiāde, **I vieta** (sk. Lita Klepere)

Marta Kudiņa 5. kl. Vizuālās mākslas olimpiāde **III vieta**, Atklātā latviešu valodas un literatūras olimpiāde **I vieta** (sk. Lita Klepere)

Matemātikas olimpiāde - Iveta Anna Munda **I vieta** (sk. N. Vaļmispiļte), Aelita Skromule **II vieta**, Renāte Kupcova **atzinība** (sk. N. Vaļmispiļte), Diāna Antonova **II vieta**, Mairita Studena **III vieta**, L. Maculeviča **atzinība** (sk. V. Igaune)

Latgales novada 11. atklātā matemātikas olimpiāde - Renāte Kupcova 6. kl. **I vieta**, Aelita Skromule 7. kl. **I vieta**, Iveta Anna Munda 7. kl. **III vieta** (sk. N. Vaļmispiļte)

Latvijas 40. atklātā matemātikas olimpiāde - Renāte Kupcova **atzinība**, Iveta Anna Munda **atzinība** (sk. N. Vaļmispiļte)

Olimpiāde lietišķajā informātikā skolēniem „PASKĀLA RITENIS 2014” - Jūlija Platpīre 11. kl. pateicība, Linda Pudnika 11. kl. pateicība (sk. D. Zvjagina)

Kristiāna Balčūne 2. kl. Valsts konkurss «Dziedāšanā», **III vieta**

Eduards Kovaļenko 5. kl. Latvijas Wu-shu sacensības **II vieta**

Skatuves runas konkurss „Vuolyudzāni” Ringolds Ļeontjevs **II vieta**, Diāna Antonova **atzinība** (sk. V. Igaune), V. Latiševa pateicība (sk. I. Višķere)

Saksofonistu kvartets I vieta pilsētā, II vieta valstī - Daniela Degle 8.kl., Patrīcija Naglinska 8.kl, Alens Aleksejevs 10. kl., Matīss Brokāns 12. kl., Artūrs Puncujs 12. kl. (sk. S. Slavika)

Saeimas aizsardzības, Iekšlietu un korupcijas novēršanas komisijas organizētais fotokonkurss „Mana Lāčplēša diena” - Līna Salmiņa 12. kl. **atzinība** (sk. R. Ničiporčika)

Latgales reģiona zinātniski pētniecisko darbu konkurss - Roberts Deglis 11.kl. (sk. T. Strode), Santa Vaivere 11.kl. (sk. V. Armuška)

Zīmējumu konkurss “Vācu pasaku pasaule” 1. – 6. kl. skolēniem - Adrians Misāns 4. kl., Vitālijs Kuziks 4. kl., Emīls Provejs 4. kl., Linda Zunda 4.kl., Viktorija Urbanoviča 4.kl. (sk. A. Katkeviča-Šļakota)

→ *Sākums 13. lpp.*

Skatuves runas konkurss - Sendija Gedusa **2. vieta**, Ringolds Leontjevs **3. vieta**, Santa Vaivere **3. vieta**, Ieva Leglere **3. vieta**, Patrīcija Naglinska **atzinība**, Raivis Zāgeris **pateicība**, Viktorija Truboviča **pateicība**, Ringolds Leontjevs **pateicība**, Diāna Antonova **pateicība**, R.Zāgerim **pateicība** (sk. V. Igaune)

Vizuālās mākslas radošais konkurss - Arvis Arbidāns **I vieta**, Augusts Ūdris **I vieta**, Marta Kudiņa **II vieta** (sk. S. Deičmane un S. Rancāne)

Pateicības rakstus un laureātu diplomus saņēmuši 3. kl. skolēni un sk. V. Igaune par aktīvu dalību konkursā „Starptautiskais rakstnieka M. Narica izglītojošais centrs”

Godalgotas vietas ieguvuši 3 skolas tautu deju kolektīvi (sk. V. Āboliņa, A. Katkeviča-Šjakota)

Paldies pedagogiem, skolēnu vecākiem un skolas atbalstītājiem.

Paldies par lūgšanām un ziedojumiem Rēzeknes Katoļu vidusskolas vajadzībām:

SEB BANKA, konts: LV93UNLA0014000700935

Romas katoļu Baznīcas Rēzeknes – Aglonas diecēze

Reģ. Nr. 90000519196

AICINĀM SKOLĒNUS NO 1. - 12. KLASEI, KĀ ARĪ PIRMSSKOLAS SAGATAVOŠANAS GRUPAS AUDZĒKŅUS 2014./2015. MĀCĪBU GADAM

Skolas direktore Mg.paed. Marija Mickāne

Paziņojumi

* * *

Priesteri un ticīgie tiek aicināti uz redakcijas e-pastu sūtīt svarīgāko draudzes notikumu (pirmā svētā Komūnija, draudzes svētki u. c.) fotogrāfijas, kuras varētu ievietot 2015. gada Māras zemes kalendārā.

* * *

2014. gada 17. augustā pulksten 12:00 V. E. Rēzeknes – Aglonas diecēzes bīskapa Jāņa Buļa kanoniskā vizitācija Varakļānu draudzē, draudzes dievnama 160 gadu jubileja.

* * *

2014. gada 20. un 21. augustā Rēzeknes Katoļu vidusskolas aktu zālē notiks Rēzeknes – Aglonas diecēzes katehētu un ticības mācības skolotāju kursi. Kursu sākums pulksten 10:00.

* * *

2014. gada 24. augustā pulksten 12:00 V. E. Rēzeknes – Aglonas diecēzes bīskapa Jāņa Buļa kanoniskā vizitācija Vidsmuižas draudzē, draudzes dievnama 100 gadu jubileja.

Plašāka informācija:

www.taizeriga2014.lv

www.facebook.com/taizeriga2014

www.twitter.com/taizeriga2014

Un debesīs paradījās liela zīme: saulē tērpa sieviete un mēness zem viņas kājām (Atkl 12, 1a)

**VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS
SVINĪBU KĀRTĪBA AGLONAS BAZILIKĀ 2014. GADĀ**

Svētdiena, 10. augusts

10:00 – sv. Mise
12:00 – sv. Mise
19:00 – sv. Mise

Pirmdiena, 11. augusts
SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

7:00 – sv. Mise
11:00 – Rožukronis
12:00 – sv. Mise, svētība slimniekiem
15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis
19:00 – sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

Otrdiena, 12. augusts
ĢIMENĒM VELTĪTA DIENA

7:00 – sv. Mise
11:00 – Rožukronis
12:00 – sv. Mise, laulībā doto solījumu atjaunošana
15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis
19:00 – sv. Mise saderinātajiem, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam
24:00 – sv. Mise, nomoda nakts bazilikā

Trešdiena, 13. augusts

7:00 – sv. Mise
11:00 – Rožukronis
12:00 – sv. Mise
15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

SVĒTĀ MEINARDA SVINĪBAS

18:30 – Vesperes
19:00 – sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam
20:00 – Procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku
22:00 – Lūgšanu vakars
24:00 – sv. Mise, nakts adorācija bazilikā

➔ *Sākums 15. lpp.*

Ceturtdiena, 14. augusts

7:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)
9:00 – sv. Mise, garīgā adopcija (bazilikā pie centrālā altāra)
11:00 – Rožukronis (bazilikā pie centrālā altāra)
12:00 – sv. Mise svētkiem (pie pāvesta altāra)
15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis
16:00 – sv. Mise (pie vasaras altāra)

VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS OBLIGĀTĀS SVINĪBAS

17:30 – Garīgā mūzika (pie bazilikas)
18:00 – Konkursa „Dziedu Dievmātei” laureātu dziedājumi (pie bazilikas)
18:30 – Vesperes
19:00 – sv. Mise (pie pāvesta altāra), Iestiprināšana,
litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam, euharistiskā procesija
22:00 – Tautas krustaceļš (sagrātajā laukumā)
24:00 – sv. Mise (pie pāvesta altāra)
1:00 – 7:00 Vissvētākā Sakramenta adorācija bazilikā

Piektdiena, 15. augusts

7:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)
9:00 – sv. Mise jauniešiem (pie pāvesta altāra), Iestiprināšana
10:00 – sv. Mise svešvalodā (apakšējā baznīcā)
11:00 – Rožukronis (pie pāvesta altāra)
12:00 – Svētku galvenā sv. Mise (pie pāvesta altāra),
litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam, euharistiskā procesija
19:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

* * *

18. septembrī priesterim Aleksandram Madelānam priesterības 65 gadu jubileja.
26. septembrī priesterim Antonam Boldānam priesterības 60 gadu jubileja.
17. novembrī priesterim Imantam Medveckim dzīves 50 gadu jubileja.

Sveicam priesterus un vēlām Dieva svētību viņu dzīvei un kalpojumam!

* * *

Nākošais „Gaismas Taka” numurs iznāks Adventa laikā

„Gaismas Taka”, reģ. Nr. M 001011

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Rēzeknes – Aglonas diecēze
un Rēzeknes Latgaliešu kultūras biedrība

Redakcijas adrese: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601

E-pasts: eppuslatgaliensis@inbox.lv (ar norādi: Gaismas Takai)

Iespiests: SIA „Latgales druka”

Adrese: Baznīcas iela 28, Rēzekne, LV-4601

Par publikāciju saturu un atspoguļoto faktu
precizitāti atbild publikācijas autors.

Redakcijai ir tiesības labot manuskriptus.